

God roept – de mens antwoordt

Roeping lijkt iets voor specialisten. In de kerk zijn dat de voorgangers en zendelingen. Die zijn geroepen. Maar roeping geldt voor iedereen. De Bijbel staat er vol van. Als je daarin een woordstudie doet over 'roeping' of 'geroepen' kom je al snel tot de conclusie dat heel het christenleven een antwoord geven is aan de roepstem van God. Wij worden geroepen om heilig te leven, in liefde te wandelen enz. Toch horen wij graag ook Gods stem over de opleiding die bij ons past of welke levenspartner Hij geschikt vindt. Maar meer dan enkele principes om tot verantwoorde keuzes te komen lijkt de Bijbel niet te geven.

➤ *Wat betekent roeping voor jou? Hoe zie je de roeping die op jouw leven rust? Kun je daar met anderen over praten?*

Genesis 12: 1-3

Vers 1 Abram werd geroepen. Hij moest wegtrekken, afscheid nemen en alles loslaten wat hem bekend was, om te gaan naar het land dat God hem zou wijzen. Een ander land betekent andere gewoonten. Andere relaties. Een ander leven dus. Maar in het leven van Abram wordt het andere niet door de nieuwe omgeving bepaald. Het andere wordt bepaald door God. *Hij is de Andere*. En dat andere land is *Zijn* land. Als Abram weggeroepen wordt uit Ur, het tegenwoordige Irak, wordt hij vreemdeling. En vreemdeling blijft hij heel zijn verdere leven. Daar wordt hij pijnlijk bij bepaald als zijn vrouw Sara overlijdt en zij begraven moet worden: Genesis 23:4. Maar door de stem van God te volgen, komt hij wel 'thuis' bij de Allerhoogste, zodat hij zelfs vriend van God genoemd wordt: 2 Kronieken 20:7, Jesaja 41:8 en Jacobus 2:23. Toch blijft hij ook bij God in zekere zin een vreemdeling: lees Leviticus 25:23.

Vers 2 De belofte die wij hier lezen lijkt veel op de woorden in Genesis 1:28. God zelf gaat dus er voor zorgen dat Abram tot zijn bestemming komt: vermenigvuldigd en gezegend. Maar daarvoor moet hij wel gaan en antwoord geven op de roepstem van God.

Vers 3 De belofte van vers 2 komt nu in een breed toekomst perspectief te staan. De zegen blijkt niet een exclusieve uiting van Gods liefde voor Abram te zijn. Gods zegen aan Abram sluit anderen niet uit. Het gaat Hem om alle geslachten, alle volken. Hij heeft Zijn wereld lief. Let even op met de NBV vertaling: *'Alle volken op aarde zullen wensen gezegend te worden als jij'*, zou gelezen kunnen worden als een afstandelijke, misschien wel jaloerse blik van de volken op Abram. Maar de alternatieve vertaling in de voetnoot van de NBV helpt ons: *'Door jou zullen alle volken op aarde gezegend worden.'* Abram heeft een taak richting de volken. En de volken moeten bij Abram zijn voor hun zegen. Dan komt het goed.

 Lees Hebreëen 11:13 en 14. Wat betekent 'je thuis voelen' in deze wereld en toch ook weer niet. Waarin moeten wij loskomen van onze cultuur?

IDENTITEIT EN ROEPING

Joden, christenen en moslims erkennen in Abraham hun aartsvader. De Joden wijzen op de geslachtslijn via Izaäk en Jakob. De christenen trekken deze door naar Jezus. De moslims wijzen op een andere lijn: die van Abraham naar Ismaël. Maar identiteit en roeping horen bij elkaar. In Genesis 17:7 lezen wij *'Ik zal jouw God zijn.'* En daar gaat het om. God wil onze God zijn. Om duidelijk te maken wat dat betekent, roept Hij één man. En na Abraham is het Izaäk. Niet dat Ismaël onbelangrijk is of niet gezegd wordt. Integendeel: lees bv. Genesis 17:20. Maar om duidelijk te maken waar het om gaat 'investeert' God als het ware eerst in een kleine groep, kiest een geslachtslijn en roept een volk. Zo moeten wij ook Genesis 21:12 lezen *'alleen de nakomelingen van Izaäk zullen gelden als jouw nageslacht.'* Het gaat niet om uitsluiten van anderen, maar om een focus die ten goede van allen komt. Romeinen 3:28, 29 bevestigt dit: *'Is God soms alleen de God van de Joden en niet die van de heidenen? Zeker ook die van de heidenen, want er is maar één God.'* Vervolgens schrijft Paulus in Romeinen 4 uitgebreid over het geloof van Abraham en ons geloof in Christus.

➤ *Vaak worden de verschillen benadrukt. Zoek nu eens naar het gemeenschappelijke tussen ons christenen, en Joden en moslims.*

DAGELIJKS LEVEN

Ga! Soms blijven wij liever zitten omdat het bekend terrein is en veilig voelt. Maar zo kunnen wij wel eens ons levensdoel missen. In navolging van Abraham worden wij uitgenodigd om in beweging te komen omdat God ons roept. Dat kan ook betekenen dat wij onze vertrouwde omgeving loslaten: onze baan, woonplaats, land, of wat ons ook maar veiligheid biedt. Daar is moed voor nodig. Dat hebben wij niet altijd. Maar wij zijn niet alleen. Controleer eerst of het werkelijk God is die je roept. Vraag dan om moed door de Heilige Geest en steun van mensen in je omgeving. En ga!

➤ *Spreek met elkaar over zending. Is dat iets wat jou persoonlijk en jouw gemeente bezighoudt? Kennen wij zendelingen die onze steun misschien nodig hebben?*

VERDIEPING

De eerste woorden die God tegen Abram zegt in Genesis 12:1 zijn *Lech-Lecha*. Dat betekent zo iets als *GA JIJ*. Wij komen die woorden nog een keer tegen in Genesis 22:2. Opnieuw moet Abraham gaan naar onbekend terrein, een berg die God hem gaat wijzen. Opnieuw een eenzame weg. En dat is ook wat er doorklinkt in *Lech-Lecha*. Soms moet je alleen je weg gaan. Met 'slechts' God aan je zijde.

Dat zegen en vloek voor de volken bepaald wordt door hun verhouding tot Abram (Genesis 12:3), wordt al direct in zijn leven door twee merkwaardige voorvallen bevestigd: Genesis 12:10–20 en Genesis 20. De belofte "*Ik zal zegenen wie jou zegenen, wie jou bespot, zal ik vervloeken*" betekent dat respectievelijk de farao en Abimelech vervloekt worden als zij Gods bestemming van Abram met Saraï blokkeren, ook al hebben zij daar vanwege hun onwetendheid zelf niet direct schuld aan. Rechtspraak heeft in de Bijbel altijd met Gods bedoelingen en wetten te maken.

Gods roeping gaat verder via Jakob en zijn twaalf zonen. En dan wordt Gods volk 'geboren' – heel kenmerkend – vanuit de slavernij in Egypte. Zo lezen wij in Exodus 6:7 '*Ik zal jullie aannemen als mijn volk, en ik zal jullie God zijn.*' Gezien vanuit de belofte aan Abraham wordt Israël nu de eerste van alle volken. De eerste is Bijbels gezien ook de vertegenwoordiger. Dat is ook de betekenis van Gods woorden via Mozes aan farao in Exodus 4:22: '*Israël is Mijn zoon, Mijn eerstgeboren zoon.*'

Trots zijn op je afkomst maakt je niet tot wie je bent en brengt je ook niet tot je bestemming (vergelijk Johannes 8:39). Identiteit en roeping kunnen wij niet los zien van elkaar. Het gaat om het leven met God. In Genesis 17:1 krijgt Abraham concreet die opdracht: '*Leef in verbondenheid met Mij.*' Aan de andere kant is eenzijdig bezig zijn met jouw roeping ook niet gezond. Alsof de wereld met jou begonnen is. Je hoort niet alleen bij Jezus omdat je doet wat Hij zegt. Maar ook omdat mensen jou van Hem hebben verteld, je hebben voorgeleefd wat de bedoeling is en je meenemen (en vasthouden!) op onze gezamenlijke pelgrimstocht door het leven.

 Lees, spreek er met elkaar over en zing het lied 'Door de wereld gaat een woord' (Evangelische Liedbundel 263).